

РЕШЕНИЕ

№ 1135

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11812** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда” С. срещу Решение от 18. 10. 2021 г. по НАХД № 5706 / 2021 г., Софийски районен съд, НО, 106 състав . С обжалваното съдебно решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006340 / 10. 01. 2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” С., с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Касаторът Дирекция „Инспекция по труда” С. обжалва решението като постановено в нарушение на материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът [фирма], чрез депозиран писмен отговор на касационната жалба, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира разносните по делото. Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, е основателна.

В обжалваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че с предписание под №22 по Протокол за извършена проверка №ПР 1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на [фирма], в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н., съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м. април 2019г. за положения от него труд през м. април 2019г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г.

При извършена последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, приключила на 17.09.2019г., от работодателя не са представени доказателства, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на Н. за м. април 2019г., поради което от актосъставителят, е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

За така констатираното нарушение е съставен АУАН №22-006340/17.09.2019г., подписан от управителя на дружеството, с възражения. На базата на така съставения акт, е издадено обжалваното наказателно постановление за нарушение на разпоредбите на чл. 415, ал. 1 от КТ.

При тази фактическа обстановка, районния съд, е приел, че наказателното постановление следва да се отмени, тъй като връчените предписания са били изпълнени от работодателя към момента на налагане на принудителната административна мярка по чл. 404, ал. 1, т.1 от КТ.

Решението е неправилно.

Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание, винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, то след изтичане на крайния срок за изпълнението му - в случая на 26.08.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието, и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

В случая предписанието е влязло в сила. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност, включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините, довели до неизпълнение на даденото предписание. Доводите, че възнаграждението не е дължимо, касаят законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежат на проверка в процедурата по оспорването му, но не и в настоящото производство.

Недоказани остават изводите на въззивния съд, че дружеството- работодател е изплатило сумата на дължимото възнаграждение на работника Н., макар и същият да е заявил в съдебно заседание, че претендира само за трудови възнаграждения за последните два месеца от прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма]. На първо място в платежно- разчетната ведомост за месец април 2019г. липсва

подписа на лицето Н.. Следва да се отбележи и фактът, че същият в съдебно заседание не е бил категоричен, че е получил пълното си трудово възнаграждение за посочения месец, тъй като става ясно, че му се е плащало по различен начин и на части- понякога по банков път, понякога на ръка и не е изчислявал дали е получил цялото си възнаграждение. На следващо място съдът намира, че банкови преводи с основание „служебен аванс“ не следва да се приемат като изплащане на заплатата за положения от Н. труд през съответния месец. Липсва логика да бъде заплатен аванс в размер на цялата работна заплата на лицето. По скоро съдът намира, че става въпрос за пари, използвани за служебни цели. Тук следва да се отбележи и, че след прекратяване на трудовото правоотношение с дружеството- работодател, Н. е получил покана за възстановяване на всички суми, преведени по банковата му сметка с основание „служебен аванс“, което доказва, че работодателят не счита тези пари за трудово възнаграждение.

Анализът на цитираните доказателства и обстоятелството, че дружеството до приключването на проверката, а и в хода на настоящото производство, не е представило платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на работника, обосновават извода, че дадените предписания от органите на Д „ИТ“ – С. не са изпълнени в определения срок, респективно, че дружеството-жалбоподател в посочения срок не е изплатило трудовото възнаграждение за месец април 2019 г. на посочения в процесното предписание служител – Н..

От материалноправна гледна точка административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 415, ал. 1 КТ, която предвижда отговорност при неизпълнение на задължителните предписания на контролните органи за спазване на трудовото законодателство. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация.

По отношение на наложената “имуществена санкция” в размер на 2000 /две хиляди/ лева, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ е относително определена в границата от 1 500 до 10 000 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил имуществена санкция над предвидения от закона минимален размер. Съдебният състав обаче счита, че така определена като размер санкцията се явява прекомерна и несправедлива, доколкото няма изложени достатъчно убедителни аргументи за причините, наложили налагане на санкция над минималната. В тази насока е налице нарушение на чл.27, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, които императивно повеляват наказващият орган да обсъди посочените в тях обстоятелства и да мотивира своето решение за налагане на определено наказание. Лаконичните доводи, които са наведени, по съществуващото си съвпадат с тези, обусловили въобще установяването на съответния вид нарушение на трудовото законодателство и предвиждането на санкция за него, поради което не могат да бъдат ползвани на самостоятелно основание като факт в подкрепа на тезата за необходимост от налагане на завишен размер на санкцията над минималния предвиден в закона. Съдът намира, че санкцията за извършеното нарушение следва да бъде определена в

минималния предвиден от закона размер, а именно в размер на 1 500,00 лева.

При безспорно установено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, решението на районния съд следва да бъде отменено, а обжалваното наказателно постановление изменено, като размерът на наложената санкция бъде намален до законоустановения минимум от 1500 лева.

При този изход на спора на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63д от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения, Административен съд София- град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.10.2021г., постановено по нахд. №5706/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106- ти състав.

ИЗМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 22-006340 / 10. 01. 2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” С., с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като НАМАЛЯВА размера на наложената санкция на 1500 лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция инспекция по труда С. разноси по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.